

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 4130/2019
25.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић, Бранислава Босиљковића, Божидара Вујичића и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Ђорђевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Високи савет судства - Основни суд у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Пироту Гж 986/2017 од 19.04.2019. године, у седници већа одржаној дана 25.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Пироту Гж 986/2017 од 19.04.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Пироту Гж 986/2017 од 19.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 4997/2015 од 29.09.2015. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев и обавезана је тужена да исплати тужиоцу на име обрачунате камате износ од 1.784,89 динара са законском затезном каматом почев од 26.03.2015. године до исплате. Ставом другим изреке обавезана је тужена да исплати тужиоцу на име трошкова парничног поступка износ од 21.300,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Пироту Гж 986/2017 од 19.04.2019. године, ставом првим изреке преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П 4997/2015 од 29.09.2015. године тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да му исплати законску затезну камату на износ од 7.000,00 динара за период од 18.10.2012. године као дана доношења решења о трошковима кривичног поступка до 19.03.2014. године као дана исплате, у износу од 1.784,89 динара са законском затезном каматом почев од 26.03.2015. године до исплате, као и захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка. Ставом другим изреке

обавезан је тужилац да туженој надокнади трошкове целокупног поступка у износу од 17.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/2018 - у даљем тексту: ЗПП) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против пресуде која се не би могла побијати ревизијом, уколико Врховни касациони суд оцени да је потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности те ревизије одлучује врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет спора је исплата законске затезне камате на износ досуђене и исплаћене награде на име извршеног вештачења у вођеном кривичном поступку. Према судској пракси Врховног касационог суда, право на законску затезну камату на досуђене трошкове парничног поступка остварује се у поступку у којем су трошкови настали и не може се тражити посебном тужбом у другом парничном поступку. По аналогији и затезна камата на досуђене трошкове кривичног поступка о којима је одлучивао кривични суд, може се тражити само у том кривичном поступку, а не и у посебном парничном поступку. Врховни касациони суд налази да чињеница да су досуђени трошкови вештачења у кривичном поступку исплаћени тек у поступку извршења не доводи до другачијег одлучивања и повољнијег исхода спора за тужиоца ни у случају да је дозвољено одлучивање о ревизији у смислу члана 404. ЗПП, јер камата није досуђена решењем којим је тужиоцу као вештаку одређена накнада, будући да је није ни тражио у кривичном поступку. Одлука на коју се тужилац позива у ревизији с намером да поткрепи тврдњу о постојању различитих судских одлука и супротном пресуђењу судова по истом правном основу не може бити пример за другачију судску праксу, јер се не односи на истоветну правну ситуацију, па зато није испуњен законски услов који се односи на потребу уједначавања судске праксе.

У конкретном случају не постоје ни други разлози предвиђени наведеном законском одредбом, због којих би требало дозволити одлучивање о посебној ревизији тужиоца.

Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизија у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП. Према члану 479. став 6. истог закона, против одлуке другостепеног суда (у поступку у спору мале вредности) ревизија није дозвољена.

Имајући изложено у виду, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић